

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/132/2012
Identifikačné číslo spisu:	5012200093
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200093.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Gavaleca PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: Q. T., bytom W., L., právne zastúpenej JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou so sídlom A. Kmeťa 28, Martin, proti odporcovi: Obvodný pozemkový úrad Martin, P. Mudroňa 45, Martin, za účasti: Slovenský pozemkový fond, Regionálny odbor Martin, so sídlom Bottova 23, Martin, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 12.1.2012, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/7/2012-71 zo dňa 6.7.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/7/2012-71 zo dňa 6.7.2012 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke a zúčastnenej osobe náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Žiline rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a) a e) OSP zrušil opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie č. ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 12.1.2012, ktorým odporca podľa ustanovení zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) rozhodol o reštitučnom nároku navrhovateľky. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že odporu zaviazal nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 489,24 €. Zúčastnenej osobe náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu trpí vadami majúcimi vplyv na jeho zákonnosť a tiež, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd vo vzťahu k C-KN p. č. 1618/2, ktorá podľa identifikácie zo dňa 1.10. až 31.10.2005 je totožná s časťou PK parcel 1617, 1618 a 1619 a je vedená ako ostatná plocha o výmere 144 m², dal za pravdu navrhovateľke v tom, že bolo potrebné, aby správny orgán skúmal, kedy došlo k jednotlivým prevodom vlastníckeho práva k tejto parcele a či k nim nedošlo po účinnosti zákona v zmysle § 4 ods. 2 tohto zákona, podľa ktorého by boli takéto prevody absolútne neplatné. Krajský súd argumentoval, že ak by k takýmto prevodom došlo po účinnosti tohto zákona, čo zatiaľ vyplynulo z LV č. XXXX k.ú. L., (ktorý bol len čiastočný, a teda v úplnom výpise mohli byť uvedené i ďalšie skutočnosti, napr. že prvý prevod v poradí bol učený už pred účinnosťou tohto zákona), na tieto prevody by správny orgán neprihliadal. Poukázal na to, že povinnou osobou je osoba v zmysle § 4 ods. 1 zákona, ktorá bola vlastníkom nehnuteľnosti v čase účinnosti zákona. Ak teda bol k tomuto dňu pozemok vo vlastníctve Slovenskej republiky alebo poľnohospodárskeho družstva, bola splnená podmienka, že pozemok bol vo vlastníctve povinnej osoby a teda ho možno vrátiť in natura (pri neexistencii inej prekážky navrátenia podľa § 6 zákona). V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na druh pozemku uvedený v identifikácii i na LV - ostatná plocha - a nie zastavaná plocha, ako konštatoval správny orgán. Podľa krajského súdu sa správny orgán dôsledne týmito prevodmi nezaoberal a nevyslovil právny názor, či k nim došlo po alebo pred účinnosťou zákona a teda, či bolo potrebné ďalej konať s účastníkmi konania aj s osobami, ktoré sú v súčasnej dobe vedené na liste vlastníctva.

Krajský súd ďalej konštatoval, že bude potrebné vyhodnotiť, či existuje prekážka podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona, t.j. či bol pozemok po prechode vlastníctva štátu zastavaný, a to zistením jeho prípadnej skutočnej zastavanosti ku konkrétnemu dátumu (v tomto ohľade je právne relevantný skutočný stav, a nie evidovaný druh pozemku v KN na LV).

Krajský súd prihliadol i na ďalšie vady napadnutého rozhodnutia a to, že v reštitučnej žiadosti bolo uvedené, že oprávnená osoba si uplatňuje majetkové podiely po pôvodných vlastníkoch T. U. B., S. B. a L. B., no v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa uvádzajú majetkové podiely PK parcel 1617, 1618 a 1619 po S. B., T. U. B. a T. B. (po ktorom si navrhovateľka nárok neuplatnila), nebol však uvedený majetkový podiel L. B.. Ďalej krajský súd videl vadu v tom, že celkový podiel uvedený pri jednotlivých PK parcelách bol 4/5-iny, avšak návrh navrhovateľky znel na 3/5-iny. Uložil preto odporcovi v ďalšom konaní ustáliť jednotlivé majetkové podiely po právnych predchodcov oprávnenej osoby, ktorých uviedla v reštitučnej žiadosti a rozhodovať len o týchto podieloch a uviesť konkrétne príbuzenské, resp. iné väzby, podľa ktorých je navrhovateľka oprávnená osoba v zmysle § 2 ods. 2 zákona vo vzťahu k pôvodným vlastníkom označeným v reštitučnej žiadosti.

Krajský súd ďalej odporcovi v novom konaní uložil skúmať aj vo vzťahu k ďalším C-KN parcelám vzniknutým z pôvodných PK parcel p. č. 1617 a 1619, či k prevodom vlastníckeho práva z povinnej osoby došlo pred účinnosťou zákona (v tom prípade nebude potrebné konať s týmito vlastníkmi ako s účastníkmi konania), alebo po účinnosti tohto zákona (v takom prípade bude potrebné s týmito osobami zapísanými na LV konať ako s účastníkmi reštitučného konania, pretože ich práva môžu byť vydaným rozhodnutím dotknuté). Jedná sa o C-KN p. č. 1601/8. 4232/1 a 4319/3. Posledné dve parcely podľa identifikácie zo dňa 1.10. až 31.10.2005 neboli zapísané na LV; bude potrebné túto skutočnosť preveriť. Podľa tejto identifikácie súčasťou vyššie uvedených PK parcel bola i C-KN p. č. 4319/3 (jej časť), avšak vo výroku napadnutého rozhodnutia v C-KN stave sa táto parcela nenachádza.

V časti o trovách konania krajský súd úspešnej navrhovateľke priznal ich náhradu proti odporcovi podľa jej vyčíslenia, avšak s tým, že náhradu za úkon „nahliadnutie do súdneho spisu“ uplatnený podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky jej nepriznal, pretože takýto úkon podľa krajského súdu nespadá pod toto ustanovenie, nakoľko sa nejedná o účasť pri vyšetrovaní úkone, ani úkon pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania, nejedná sa ani o konanie pred súdom alebo iným orgánom a ani nejde o ďalšie skutkové podstaty uvedené v tomto ustanovení. Taktiež nepriznal náhradu za úkon „porada s klientom“ v uplatnenom časovom rozsahu z dôvodu, že tento úkon považoval za účelný len v trvaní 1 hodiny vzhľadom na obsah danej porady.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľky

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie žiadajúc jeho zmenu a vrátenie veci krajskému súdu na nové konanie. Dôvodila tým, že správny súd prejednávajú právnu vec nesprávne právne posúdil, pričom toto nesprávne právne posúdenie robí nezrozumiteľným celý napadnutý rozsudok. Namietala skutočnosť, že súd pribral do konania SPF, ktorý podľa jej názoru nebol a nemá byť účastníkom konania. Ďalej nesúhlasila so záverom krajského súdu o tom, že rozhodovanie odporcu o jej reštitučnom nároku formou čiastkových rozhodnutí, nebolo v rozpore so zákonom. Tvrdila, že ak riaditeľ SPF vykladal zákon, nemal na to právomoc a nemožno sa týmto riadiť. Ďalej súdu vytýkala, že jej neboli doručené podania SPF a odporcovi, že jeho úradný postup bol nesprávny a jeho rozhodnutie nesprekúmateľné. V súvislosti s trovami konania trvala na tom, že mala nárok na celú náhradu trov konania podľa vyčíslenia, pretože bola v konaní úspešná a v tomto smere krajskému súdu vytýkala, že svoje rozhodnutie v tejto časti neodôvodnil.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľky

Oporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol rozsudok krajského súdu o zrušení jeho rozhodnutia ako vecne správny potvrdiť. Námietky navrhovateľky nepovažoval za dôvodné. K namietanému postupu - rozhodovaniu čiastkovými rozhodnutiami - uviedol, že takýto postup zákon nevylučuje a oprávnenú osobu nijakým spôsobom ani neznevýhodňuje. K dĺžke trvania správneho konania poukázal na mimoriadne vysoký počet prebiehajúcich konaní, ako aj na skutočnosť, že o časti reštitučného nároku navrhovateľky už bolo rozhodnuté a v ďalších častiach prebieha konanie.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1, § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 16. júla 2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu vyplýva, že navrhovateľka si dňa 29.12.2004 uplatnila nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam ako neter po pôvodných vlastníkoch nebohom T. U. B. a S. B. a ako dcéra po pôvodnom vlastníkovi L. B.. O nároku odporcu rozhodoval čiastkovými rozhodnutiami. V predmetnom konaní o vlastníckom práve k PK p. č. 1617, 1618/1, 1618/2 a 1619, zapísaným vo vložke 745 vo výške 3/5-ín. Reštitučným dôvodom bola kúpna zmluva uzavretá medzi vlastníkmi a Čsl. štátom - cestným investorským útvarom Banská Bystrica dňa 7.11.1984 v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Z identifikácie zo dňa 1.10. až 31.10.2005 vyplynulo, že PK p. č. 1617, 1618 a 1619 boli identifikované ako celok a to časť C-KN p. č. 1601/8 (zast. plocha) vo vlastníctve Daňového riaditeľstva SR, časť C-KN p. č. 1618/2 (ostatná plocha) vedená na APIS a.s. T. Teplice, časť C-KN p. č. 4319/3 (ostatná plocha), časť C-KN p. č. 4232/1 (zast. plocha). V majetkovej podstate časti A vložky 745 pozemkovej knihy, kat. úz. A. P. boli uvedené v PK p. č. 1617, 1618 a 1619 naposledy v spoluvlastníctve L. B. v 1/6-ine + 1/30-ine, vo vlastníctve S. B. v 1/6-ine + 1/30-ine a vo vlastníctve T. U. B. v 1/6-ine + 1/30-ine.

Oporca v preskúmanom rozhodnutí vyslovil, že navrhovateľka ako oprávnená osoba podľa ust. § 2 ods. 2 písm. c) a e) zákona, neter, dcéra a vnučka pôvodného vlastníka v majetkovom podiele 1:

- spĺňa podmienky zákona uvedené v ust. § 3 ods. 1 písm. j) zákona
- priznáva jej právo na náhradu k pozemkom (podľa údajov P-KN), ktoré nie je možné vydať v zmysle § 6 ods. 1 písm. a) a d), k.ú. L. - vo vložke 745 zapísaná PK p. č. 1617 v podiele 4/5-iny, v stave podľa

KN ide o KN p. č. 1601/8 a v PK vložke 745 zapísaná PK p. č. 1619 v podiele 4/5-iny, v stave podľa KN ide o p. č. 1618/2 a 4232/1.

- nespĺňa podmienky zákona uvedené v § 1 zákona a nenavracia sa jej vlastnícke právo, ani nepriznáva sa jej právo na náhradu za PK p. č. 1618 (dom č. 24, dvor) o výmere 593 m² zapísanú v PK vložke 745 k.ú. L..

Odporca svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že PK p. č. 1617 vo vložke 745 bola pôvodne vlastníctvom S. B., T. U. B. a T. B. v podiele 4/5-iny, nehnuteľnosť prešla na základe kúpnej zmluvy do vlastníctva Mestského národného výboru v Martine, boli splnené podmienky tiesne a nápadne nevýhodných podmienok podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona. Na základe kúpnej zmluvy z 25.1.2002 prešla nehnuteľnosť do vlastníctva Daňového riaditeľstva SR a je evidovaná na LV č. XXXX.

K PK p. č. 1618 uviedol, že bola pôvodným vlastníctvom S. B., T. U. B., T. B. v podiele 4/5-iny a v čase prechodu do vlastníctva štátu nehnuteľnosť mala charakter zastavanej plochy (dom č. 24, dvor) a preto neboli splnené podmienky v § 1 zákona.

Ku PK p. č. 1619 odporca uviedol, že bola pôvodným vlastníctvom S. B., T. U. B., T. B. v podiele 4/5-iny a na základe kúpnej zmluvy prešla do vlastníctva Čsl. štátu, pričom kúpna zmluva bola podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona uzavretá v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Nehnuteľnosť je zastavaná miestnou komunikáciou a jej časť (C-KN p. č. 1618/2) je vo vlastníctve právnickej osoby a pozemok má charakter zastavanej plochy (LV XXXX). Z tohto dôvodu bolo rozhodnuté o priznaní práva na náhradu.

Podľa § 1 zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 (ods. 1).

V zmysle § 3 ods. 1 písm. j/ zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o vyhovení opravnému prostriedku navrhovateľky a o zrušení rozhodnutia odporcu ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 12.1.2012, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa dôkladne zaoberal námietkami navrhovateľky a ex offio preskúmal rozhodnutie odporcu aj z toho hľadiska, či netrpí inými vadami, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a trpí vadami majúcimi vplyv na jeho zákonnosť (§ 250j ods. 2 písm. a/ a e/ OSP) a z týchto dôvodov ho zrušil a vrátil odprocovi na nové konanie, bolo potrebné rozsudok prvostupňového súdu, ktorý ho vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil (s čím sa stotožnil aj samotný odporca), potvrdiť ako vecne správny. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského

súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 a § 219 ods. 2 OSP.

Odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľky vyhodnotil ako irelevantné. K námietke týkajúcej sa účastníctva konania dáva odvolací súd do pozornosti § 14 SP, v zmysle ktorého je účastníkom konania, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. Účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva. Účastníkmi konania v reštitučnom konaní sú oprávnená osoba a povinná osoba. Keďže podľa § 6 zákona náhradu za pozemky, ktoré nemožno pre existenciu zákonnej prekážky vydať oprávnenej osobe, poskytne štát a to prostredníctvom Slovenského pozemkového fondu, ktorému z tohto dôvodu prináleží účastníctvo v konaní. Obdobne sa účastníkom konania stáva aj každá iná osoba, právnická či fyzická, ktorá by rozhodnutím odporcu o reštitučnom nároku mohla byť dotknutá (v tejto konkrétnej veci - pokiaľ odporca v novom konaní zistí, že k prevodom vlastníctva k predmetným pozemkom došlo na iné právnické osoby až po nadobudnutí účinnosti zákona, tieto právnické osoby sa stávajú účastníkmi konania, keďže je zrejmé, že v prípade úspech reštituenta bude zasiahnuté do ich vlastníckych práv, ktoré mohli de facto nadobudnúť v dobrej viere).

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že o jej nároku rozhodoval odporca čiastkovými rozhodnutiami a tým mali byť dotknuté jej práva, odvolací súd zdôrazňuje, že je bežnou praxou pozemkových orgánov rozhodovať o reštitučnom nároku oprávnených osôb čiastkovými rozhodnutiami, takýto postup nie je v rozpore so zákonom a účastníci konania ním nie sú nijakým spôsobom dotknutí, či ohrození na svojich právach a právom chránených záujmoch. Tvrdenie navrhovateľky, že v jednotlivých čiastkových rozhodnutiach nespĺňa kumulatívne podmienku výmery nad 400m a zároveň z hodnoty pozemkov väčšej ako 166 Eur, pričom však jej celkový uplatnený nárok zákonom ustanovené podmienky kumulatívne spĺňa, odvolací súd zdôrazňuje, že v takýchto prípadoch, keď odporca rozhodoval čiastkovými rozhodnutiami o priznaní práva na náhradu (o čom rozhoduje SPF), SPF vychádza z úhrnnej výmery jednotlivých pozemkov, za ktoré bolo priznané právo na náhradu, nie len z jednotlivých čiastkových rozhodnutí zvlášť.

K namietanej dĺžke konania odvolací súd dáva navrhovateľke (zastúpenej advokátkou) do pozornosti ustanovenie § 250t a nasl. OSP a zároveň poukazuje na názor krajského súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje, že nedodržanie lehôt na vydanie rozhodnutia v zmysle SP samo o sebe nie je vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

Krajský súd sám našiel vady v rozhodnutí odporcu, z ktorých dôvodov toto rozhodnutie zrušil. Odporca s rozsudkom krajského súdu súhlasil a navrhovateľka v tejto časti prvostupňového súdu nič nevytýkala. V tomto smere (potreba preskúmania, kedy došlo k ďalším prevodom nehnuteľností, ako aj existencie prekážok vydania pozemkov, potreba dôkladného preskúmania veľkosti zákonných podielov po právnych predchodcoch navrhovateľky) sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením krajského súdu.

K námietke navrhovateľky, že jej nebol poskytnutý opis zápisnice odvolací súd uvádza, že žiadnym spôsobom neboli dotknuté jej procesné práva a sama to ani netvrdila.

K námietkam o nepriznaní časti trov odvolací súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie krajského súdu, ktorý nepriznanie trov v plnej výške odôvodnil nasledovne: „...Náhrada za úkon nahliadnutie do súdneho spisu uplatnený podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky nespadá pod toto ustanovenie, pretože sa nejedná o účasť pri vyšetrovaní úkone, ani úkon pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania, nejedná sa ani o konanie pred súdom alebo iným orgánom a ani nejde o ďalšie skutkové podstaty uvedené v tomto ustanovení. Nahliadnutie do súdneho spisu nie je takým úkonom právnej

služby, za ktorý by samostatne patrila odmena podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pretože je subsumované v úkone právnej pomoci prevzatie a príprava zastúpenia, kedy logicky právny zástupca sa musí oboznámiť (nie je vylúčené, že aj niekoľkokrát) so súdnym spisom, aby mohol kvalifikovane pripraviť zastúpenie. Oceňovanie každého nahliadnutia do spisu by znamenalo duplicitnú trovu. Preto nie je možné použiť ani § 14 ods. 8 vyhlášky. Navrhovateľke náhrada tejto trovy nepatrí“ a v časti priznania trov len za 1 hodinu porady s klientom nasledovne: „...Vzhľadom na obsah záznamu z tejto porady, súd považuje za účelnú túto poradu len v rozsahu maximálne 1 hodiny a nie ako ju uplatnila právna zástupkyňa navrhovateľky v rozsahu, ktorý presiahol 1 hodinu. Z uvedeného záznamu vyplýva, že sa týkal nielen oboznámenia sa so súdnym spisom a s dôkazmi, ktoré tvoria súdny spis po podaní opravného prostriedku, ale aj poučenia v rámci Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa týkajú všeobecne rozhodnutí súdov, prípustnosti opravného prostriedku, vysvetlenie procesných práv navrhovateľky v súvislosti jej subjektívnou situáciou (PN) atď. Taktiež oboznámenie sa s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline v inom súdnom konaní nie je informáciou, ktorá bezprostredne súvisí s prejednávanej prípadom. Preto súd ako účelnú trovu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. priznal navrhovateľke odmenu za tento úkon vo výške 1/3-iny základnej sadzby v zmysle § 14 ods. 4 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 42,38 eur.“ Neobstojí preto námietka navrhovateľky o neodôvodnenom nepriznaní uplatnených trov konania. Odvolací súd zdôrazuje, že v konaní sa úspešnému žalobcovi (podľa § 250k ods. 1 OSP) prizávajú účelne vynaložené trovy, pričom účelnosť trov posudzuje súd. V predmetnej veci tak krajský súd urobil a dospel k vyššie citovaným záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP, keď navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo nebola v tomto konaní úspešná. Odporcovi zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje. Zúčastnenej osobe žiadne trovy v konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.